

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző: *Péter Imre*

Ci: **JEGYZETEK KIÁLLÍTÁSOKRÓL**

Forrás:

Népszabadság

1958. XI. 29.

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

708

Derkovits-terem

Idő

"1958"

Személy

Helyszám

A Pest környéki kiállítások rendezését néhány évvel ezelőtt kezdték el a helyi múzeumok fiatal műtörténészei és muzeológusai. Első kísérleti kiállításainak kultúrpolitikai jelentőséget adott az a körülmény, hogy érdemes, de a nyilvánosság előtt már hosszabb ideje nem szerepelt művészek műveit mutatták be. A szentendrei Ferenczy Károly Múzeumban is a magáról már régen nem hallatott

Onódi Béla festőművész

kiállítása nyílt meg. Onódiról már csak kevesen tudják, hogy egyike volt a szentendrei művésztalépalapítónak, aki hosszú külföldi bolyongások után, a harmincas években telepedett meg Szentendrén. Ebből az időből származó munkái — nagyrészt tájképek — egy jóképességű, őszinte hangú, nagybányai indítású művész ismerkedései a szentendrei tájjal. A gazdag és kétségkívül rendkívül változatos témakörből meríti Onódi azóta is a motívumait. A helyhez kötődő líraiság azonban, ha nélkülözi a szélesebb világnézeti szemléletet, nem mindig bizonyul a művészi fejlődés szilárd bázisának. Sok vidéki művész elsőkélszede kétségkívül azzal a körülménnyel függ össze, hogy a vidék magányában elvesztik a szélesebb emberi perspektívákat. Onódi későbbi erőltetésének is nyilván ez a világtól való önkéntes visszahúzódás az oka. A művész mostani jelentkezése épp azért figye-

lemre méltó, mert újabb munkái már határozott törekvést mutatnak arra, hogy túlonúl személyes jellegű pikturáját az élet új, szélesebb távlataival gazdagítsa.

Ugyancsak hosszú idő után mutatta be önálló kiállításon újabb festményeit — kisméretű csendéleteit, enteriőrjeit és alakos képeit —

Modok Mária festőművész

Esztergomban, a városi könyvtár helyiségeiben. Bensőséges, asszonyi líra jellemzi Modok Mária festését, amely még mindig erős szálakkal kapcsolódik a

nagybányai iskolához. Újabb munkáiból azonban hiányzik az a frissesség és kezdeményező erő, amely Modok Máriának a múltban előkelő helyet biztosított asszonyművészeink sorában.

A Kulturális Kapcsolatok Intézetének kiállítótermében

Makrisz Zizi festő és grafikus

egy sor színes és egyszínű fametszetet és néhány pasztellt mutatott be; kétévi elmélyült munka termését. A lapokon a fiatal művész 1956-ban tett kínai tanulmányútjának élményanyagát dolgozta fel. Ezeknek az élményeknek el nem fakuló ereje szabott határozott irányt a művész elmélyült formái, metszésttechnikai kísérletezéseinek. Makrisz Zizi a színes fametszés bonyolult műfajában keresi egyéni, új utakon járó kifejezési formáit. Legtöbbször különböző irányú vonalkázással

és keresztcsíkozással megmunkált felületekkel, mozaikszerűen állítja össze a képet. Kétségkívül azok a metszetek a legsikerültebbek, amelyeken a forma fedi a tartalmat. A rizsföldeket ábrázoló lapok rendkívül mozgalmásak, a vízfelület valóban nedvesen csillog rajtuk. A hazatérő teaszédők fölött a csillagos ég megejtí a nézőt a kínai éjszaka varázsával. A Jance fölött épülő nagyhíd egyik pillérének mozgalmos formajátéka, minden elvontsága mellett is, jól érzékelteti a hatalmas építkezés lendületét. Sokszor megfogja a nézőt egyes lapok élénk és kifejező színessége: a

nagy kalapos kínai lány derűs arcának aranyos csillogása, a napfényben fürdő vitorlás lila és rózsaszín ragyogása. Ezek a gyermeki bátorsággal és egyszerűséggel megoldott lapok mutatják legkifejezőbben Makrisz Zizi fametszőművészetének sajátos értékeit.

A Lenin körüti Derkovits-terem hosszú hónapok szünete után ismét elkezdte a közönség körében nagy népszerűségnek örvendő grafikai kiállítások rendezését. Ez alkalommal

Élesdy István festőművész

akvarelljeit, rézkarcait és rajzait mutatja be. Az akvarell és egyszínű változata, a lavirozott tus Élesdy kedvelt műfaja. Szemléte is ehhez a könnyed friss technika követelményeihez igazodik.

Mindenütt, ahol megfordul, Budapesten, a bolgár tengerparton, a Dunánál, a hegyekben vagy a falusi utcán — elfogulatlanul találja meg a technikának legjobban kedvező egyszerű táji kivágásokat és hangulatokat, s vidám és gyors ecsettel rögzíti őket. Józan és egészséges realizmus jellemzi ezeket a munkákat. (*Fürdőzők Várnában, Kisvárosi utca, Két fa horgásszal*.) A régebbi grafikus szárazsága egyre színesebben, festőbben oldódik fel mostani munkáiban. A rézkarcnak gazdag tónuslehetőségeket adó válfaja, a színes aquatinta pedig felszínre hozza a művészek a romantikusan költői tájak iránti vonzalmát (*Hazatérés, Vároldal*).

Péter Imre